esse dependens a subiecto. Nam, ut substantia per suam nat. affectionem, convenit ei independens, se ipsa; sic nat. per suam in affectionem, convenit quod se ipsa sit dependens unione, et talis [illegible] nec limitatas esse possunt, cum subiectis, quae modificant, quemadmodum accidens, quod est realitas [illegible] albedo, non est immediate a subiecto dependens, cum pendeat mediante alia, hoc est mediante unione, sua inhaerentia, optime potest separari a subiecto limitas, destructa unione et inhaerentia, quae ab albedine [illegible] modaliter distinguitur, ut potest disgregari [illegible], sicut haec dicitur quod fiebat, non tamen [illegible] non est dependentia immediate ab agente, [illegible] dependentia mediata, hoc est mediante unione, quae destrui potest, ut [illegible] destructa.

Disquisitio brevissime quomodo accidens extra subiectum possit esse divinitus.

Exponendum est hic obiter, ut ea quae diximus de accidentibus, et substantia apertiora fiant, quomodo accidens separari extra subiectum, [illegible] praecautum: ad hoc suppono, accidentia, quae panis hostiae inhaerent, divinitus separari, ut de facto separantur quantitas hostiae a subiecto, eandem hanc inhaerentiam non [illegible] separatam, quam antea habebant, [illegible] separationis, ut cum multis docet Suar. Tom. 3. in 3. p. d. 56. s. 3., et [illegible] dis. 3. de [illegible] mali [illegible] s. 2. [illegible] adiungi potest, quod [illegible] ex eo [illegible], quoniam post consecrationem [illegible] albedo hostiae, et extensa, et impenetrabilis, atque antea extensa, et impenetrabilis erat, quod signum est, eam retinere eandem non inhaerentiam ad quantitatem. Addimus, quod cum reliqua praeter quantitatem accidentia, non habeant unionem immediatam cum substantia, sed cum sola quantitate, ideo in se mutationem non subeunt immediate, sed in sola quantitate, et mediatam: quemadmodum, si humanitas Christi Domini, desineret esse unita Verbo, tunc temporis accidentia humanitatis, non mutarent, nimirum extensionem [illegible], in humanitate; quamvis non dicerentur unita Verbo per humanitatem, ut antea; idem saltem [illegible] et non humanitatis, mutarent aliquid ex parte [illegible] extendi. Hoc praesupposito, solum potest [illegible] quomodo de facto, in

quantitate, quae nimirum separatur a subiecto in Euch. nam reliqua accidentia, si ipsam quantitatem separentur, ipsam sequuntur. Verum facile dilabitur, quod de aliis accidentibus dictum sit, si sententiam, quod auferatur aut suspendatur quanti, ut a subiecto separetur.

Dico 2°. quantitas a subiecto separata, est per se existens, privata modo positivo unionis, sive inhaerentiae, quam habebat ad subiectum. Haec est D. Thom. in 4. dist. 12. q. 1. art. 6. Ric. a. 1. q. 2. Palud. q. 1. art. 3. Mars. q. 5. a. 4. ad 4m. Suar. supra s. 2. Ratio est, quia quantitas, antequam separaretur a subiecto panis, quae ante consecrationem inerat, sub accidentibus hostiae, erat unita tali subiecto panis: sed post conversionem, non manet unita subiecto quantitas, cum iam panis non detur; ergo amittit positivam unionem, quae remanere non potest destructo altero unibilium. Cum n. unio quaedam, sit vinculum duorum, necesse, ut desinat, uno recedente. Maj. illa, quod aliquis non apparuit, ostenditur facile, quia positis in rerum natura aliquo, et esse; humanitas, et Verbum; quantitas, et subiectum, nisi unio maneat, nullatenus resultabit compositum; unde aperte constat, quod unio sit aliquid actuale distinctum ab extremis unitis. Nec vivum dicunt qui afferunt, intimam indistantiam, et praesentiam subiecti, et quantitatis satis esse, ut dicantur unitae subiectum, et quantitas; quia non sufficere, quod non erunt intime praesentes, ut non unitae erunt. Nam inquam vivum dicunt, quod extendit huiusmodi praesentiam, et indistantiam, potest non dari unio inter aliquas duas, quibus non datur, inter angelum, et corpus, cui intime praesens esse potest, et inter [illegible] humanitatem, et Deum, qui per suam immensitatem, illi, atque aliis, per intimum illapsum praesens est; et tamen nec angelus est unitus corpori, nec Deus, merae humanitati; solum enim habet unionem realem cum humanitate Incarnatorii.

Dico 2°. Quando separatur a subiecto panis quantitas, mutatur eo illa, quae antea a Deo conservabatur, quia a causa materiali; datur alia de novo actio, quae ipsi conveniat. Haec est D. Thom. sup., nostri Aegidii de Sacramentis q. 77. Dub. 1°. n. 19. et omnium illorum, qui docent, actiones ipsi distingui per terminos materiales simpliciter. Fundamentum est, quia 1a actio, qua quantitas a Deo, et a subiecto conservabatur, erat eductio, cum dependeret in praesupposito subiecto: Haec 2a actio, qua quantitas extra subiectum conservatur, est creatio, cum a subiecto non pendeat.

qō spī distinguunt. Qūīn diy suplet nō, ni qeē cū efficientis concursum mōō, q̄ q̄titēm vi ēū māli conservabit, qō aō saltem nō, n̄ pōt ēē eād, imo natio spī diversa ēēt, cum 1ᵃ aō conservativa q̄titatis ante unionem, sūt p tō actiōnis ud, indariā. Hac vō aō post unionem, hēāt p tō, l q̄titem in mō extendi p se, l sine illo, n̄ tō cum indariā, qd statim exponemus; ac adeo hēt tōm, māliter diversum a 1ᵃ. Nemo n̄ diffitebit diversum ēē tōm actiōis cum indariā, & actiōis sine illa. Tandem 1ᵃ aō māli erat, 2ᵃ q̄ q̄titas extra subtum conservat, ōīo supnālis, & indebita accidenti, qō spē distinguunt.

Dico 3º. Quantitas separata a subiecto panis, cui ante consecratiōēm unita erat, recipit novum modum. Assertio, si de aō, q̄ cum q̄te identificat, procedat, nemini dubium ēē pōt, cum supra 2ᵒ illo ordinemus, aōy natiō hic variari, & cum aliqa certa sit, aōy identificari cum suis tēis. Maj. dubitatō ē, si velimus, qd q̄titas separatas natio hēāt, modum extendi p se, in q̄nē aō illas tendat, & q̄ q̄titas tōid. Et q̄vis in hoc sū pbabile sit, posse Deum q̄titem conservare extra subtū, sine mō extendi p se, ipsamq. q̄titem mansuram tunc tōtā nagi, ut suar. sup. Aegid. & alij flerunt, adhuc nihilominus pbabilius ē, qd de facto q̄titas separata, hēāt modum extendi p se; imo satis pbabile ē, qd in accepto separato negari, nāmy ille mōy extendi p se, a sumat ab indariā, hēāq. accidens imbibiori mō, q̄m ab indariā tribuat. Hanc explicō, q ad 3ᵃᵐ pine p suar. sup. lq. 3. p. q. 77. D. Thom. ibi a. 2. q̄dam 2ᵃᵐ, & mō Aegid. sup. dub. 2. n. 34.

Pbo 1ᵃᵐ, in separatō accidentis exigentiā q̄titā modum aliqm extendi p se, q̄m sit in accidente, p tō hēāt aō illas, q̄ accidens extra subtum conservat. Indariā q̄titis antequā ea a subto separet, duo pbebat q̄titi; alterum erat, cum subto unire, alterum ēaō tōiz, consequentia ēy inhēriō tōāt accidens sā bicet actiōne, sine q̄titas subto n̄ inhaerat, iōq. indariā careat, n̄ ppea privabitur aliquō mō se tōnte, qō hēbit modum extendi p se, supnālem adeo, qui indebitū accidenti; q mōy supleat defectum tōī, imbibiori mō, q̄to indariā tōiaō agebat. Maj huius argōis, ē certa, qui ut subsistentia ē tōiy subtiz, ita indariā

d triy aciénty. Mri pō, qnia qñty extensa, cu tali ğ figuram nl
pōt sine aliqua figura inveniri, pbi subtia neğ extra, sine
substia aliqua, ğ tali, ac nj, ğ é ni loco, sine aliquo Colori,
nec tandem linea, sine aliquo puncto, gō ista aciens, ie nl pōi
it, sine mō aliquo, aut in Sbrie, si ni Subto sit, aut extendi
ğ se, si extra Subtu. ōfiād 2º, eadm min qs qndo aliq mi
ex his ğ tri si, nihil separant, a aliis modificatis, statim alij
succedunt mī; St nang unu Colori ie desinit, mox aliud adve-
nit. si perit una figura, alia de novo surgit, gd signu ē,
gd magnas sit necessity modom, ğ si tri, Et gd uno abla-
to, alius nario ōfiandus sit. ōfiād 2º, ga nl solum qndo na=
litl separant ii mī, ğ si tri, sd et qndo divinity separant,
semp duy alios confert, gō a fortiori, bene colligimus, gd ab=
lato uno tri, alius nario succesturus sit. Hoc huius patre=
mae confirm, et certissime, et pōt explj; sicut naq ab humani=
tate Xti Dni, gnaissime nl sit, resultare substiam nāliter creatam,
ğ d triy, ſtatim illi humanitati, unio ad divinam subsistentiam
data ē: Hodo mō psentiae extensa, d ñlly ğ dni ni loco, nl
dari ni Euch., confert tri ibi ğ dni, aliae psentiae supnālis
ğ totus ē ni tota hostia, et totus ni qlibet pte, imo ni qlibet puncto.

Objicies 2º, ō Sam ctiom, tillemus ğ ōferend qnti
extra subtu, subtialis ē, t aciéntalis, substialis ee
nl pōt, quia identificat cu aciente, ē cu ptera nj, nl sit nobi=
lior sua suam modalitatem, qm sua suam realitatem, nl et
videtur aciéntalis, qniam si sit acioy, debet dicere ordinem ad sub=
tum, st mus ille unus sit mus extendi ğ se repugnat cu subto,
nec ni illo ee pōt, gō ille mus extendi ğ se videtur impossi=
bilis, et gd ōseq̄ns ē, nl ōferend aciénti extra subtu. Rñ illum
mdm qnti, aut aciéntij extra subtu, nl ee substialem ep nimis facta,
sd ee nunc aciéntalem ni se ipsa, sic sd ēferens talem subtiae,
satis illi ee, ut mus aciéntalis sit, et nil sue realitatis. V.g. nc
qntis ee pōt ni subto, ut ni eo mō confirmet ēa aciénty, et de=
pendeat a subto: quadmin aō ēfatum, illius qntis aciéns ē, et tu
nl pōt ni sui lui ē ni subto, cum sit creata, ğ ē aō annihilabile

iealitr, quidq. a subiecto independens, quoniam non suae realitatis, hoc est non quantitas, posset illa ab eo in subiecto, namque eadem quantitas, quae extra subiectum est, si sub duo desinat esse sub speciebus Eucharisticis, e subiecto dependere aut dependebit. Ratio 2a illum modum accidentis extra subiectum, non tam repugnare in inhaerentia, ut saltem per novum miraculum non sit valde probabile, quod eum operatur inhaerentiam, eiusdem quantitatis ad subiectum: Namque inhaerentiae, et modus extendi per se, solummodo repugnant, in ordine ad eandem quantitatem contrarie, in se non pertinent; et repugnantia omnimoda, vincit potentia a Deo, potestque duo omnia conservari licet, ut v.g. frigus et calor in summo in eodem subiecto potest et conservari in eadem quantitate, modus extendi per se, et inhaerendi, quamvis n. hi modi ita se habeant, ut inhaerentia nunquam existat per se non sui. Sed modus extendi per se non sui induat, non tam suae realitatis, utrumque sit Deus potest dividere. quo admodum eadem subiecto, ut infra exponamus d. de subsistentia, potest retenta propria subsistentia, assumi ad subsistentiam divinam. iamque aliquo modo, sit tunc temporis per se, non propria subsistentia; sed in alio, non aliena subsistentia, ut in nostro evenire, accidens, est per se non in extendi per se, inhaereret non inhaerentia.

Obiicies 2o. Ut anima rationalis est forma substantialis, et pro seipsa quantitas est forma accidentalis et pro accidens; sed anima rationalis, quando separatur a corpore, non acquirit novum modum, videlicet unionis amissae. ergo nec accidens, quando separatur a subiecto, acquiret novum modum extendi per se, videlicet inhaerentiae in subiecto. Negatur consequentia, assignaturque disparitas ratio, cur accidens acquirat novum modum in separatione a subiecto, non vero anima a modo; quia non est omnino informatio animae rationalis, et unio, ut modus non est enim eiusdem animae rationalis, quae naturaliter existit sine corpore, et sine ea unione, ideoque ea deperdita, alius modus animae non advenit, quo substit, id n. frustra esset, cum terminus non amiserit in separatione accidens non habit per se inhaerentiam, sine quo perire, nunquam naturaliter conservatur; ideoque inhaerentia amissa, modus alius, illi conceditur, quo dispendium inhaerentiae compenset. Dices, si hoc argumentum non valet in anima rationali, saltem valebit, in formis substantialibus materialibus, quae ita se habent, ut nunquam sine unione ad materiam naturaliter

nālis; Vn̄ si in accīte cognoscimus, illius unionem cū trīne, qa nunquā sine unione ītem dat: Idem et dicamus de unione frē mālis; Et si dicimus, qd in separati accīntis, a subto distinctus factus, ōfeundus sit accīnti nīus extenāli pse, dicamus ē, qd si Deus separatam a mā conservet frm mālem, ei et tribuat naūo substālem unionem, q independens sit a mā, et q tēr. Rō 2° addere dari diversa ... in accīte, cū semp sī accius dale realis ... uniti subtr; Nt tu ōis frā subālis, qd pōat 1m ēē magis inseparabile ab accīntali frā, nō vō ...ā subtāli, ... 1m unionem cū trīne, nō 2m. Rō 3° ōcaditur totaque, ut ... nōs conuincit, neq ex hoc aliquid ō unione etiam seq.

Disputatio 2a.

De subsīa pērntali.

Expositio ōēo subsīa coisē sumptae, exponenda iam ē, ōēa subsīa pērntālis, et ōpleta. Examinabimus in hac disp, qd peculiare addat sup subsīam in coī. 2° Et 2° defrāli; an de ōnotato hoc peculiare dicat subsīa pērntālis: Investigabimus 2°, q subsīa ōpleta sit possibilis, q ue impossibilis. 3° Et ōis, an aliqua pērnto subsīa sit aptae. 1m in 2a s. tractabimus; 2m resoluet 2a, 3m absoluet 3a.

Sectio 1a

Et subsīa pērntalis sit peculiaris p se subsistens. Et 2° de frāli, an de ōnotato dicat subsistiam?

Duae ex tt sq. examinandae ueniunt difficultes. 1a ē, Et subsīa pērntalis, q talis ē, aliquid addat sup subsīam coisē sumptam. 2m Et dicat de frāli, an de ōnotato id qd addit? Raō dubitandi p 1a pte, ex una pē ē, qa subsīa pērntalis, ō pfectior, qm subsīa, qut extendit ad ōēs subsīas, sō subsīa in coī, postulat exta p se, ad cuius unionem, qm in 2a d. s. 1 declarauimus; qō subsīa pērntalis, addet aliquid, sup subsīam, sm coisē ... sumptam, ac ... explica-

eadem ꝓ ratione ꝓ se, q̄ ꝯuenit et subiis n̄ principalibus. ma-
ꝓpositio ꝫ certas eius subiis principali, ꝓterquamquod sit su-
bia, ꝯpleta est et sit. Et subia pret principaliores, ꝯuenit ei incomple-
ta, subia n. ꝫ ratio et haec aliquas subias illustrari principa-
libus ac incompleta, hinc ibat in libris, quia ꝫ bona ꝯditione ex-
ti nobiliori, aliquid nobilius ꝯuenire debet quam ab ignobiliori
discriminetur. Ex alio ꝑ, qd videlicet subiis principali, aliud
n ꝯueniat, quam ratione ꝓ se, stat haec ratio dubitandi. Si ali-
quid illi ꝯueniret, foret ei suppositum, et ꝓ se subsistens, sed hoc
n ꝯuenit subiis ꝯpletis ratione, cum suppositum sit incomunicabile,
ipsa vero subia cum inferioribus ꝯcurrit, quo subiae principali,
nihil peculiare ꝯuenit supra subiam ipsius sumptam.

Haec ē ratio dubitandi ꝓ utroque ꝑ. Ut tamen qd tenendum
sit aperiatur, addo haec: Primum, ꝓ subsistiam esse ꝓ se effi-
cere in subiis, Et ratio apriori ē, quia licet subia in genere ꝯpleta sit
ante subsistentiam, cum nihilominus illi subia dicit tunc ꝓpria-
tas, ꝯpleta n ē in genere tamen, ideo adveniente subsistentia, tunc, et ꝓfec-
tione ꝯpletur. Idem cernitur in accidente, ꝯparato cum materia, in
linea cum puncto, in superficie cum linea, et in corpore cum
superficie: licet n. hi tamen, ꝯpletivi n ꝯpleant in genere rationis, ꝯplent in
genere tamen. Haec ex ijs ꝓprietatibus, ꝫ efficere esse ꝓ se, cum rebus, cuius
ē ꝓprietatis, qd cernitur in risibilitate, collata cum hoie, intellectu, et
voluntate, cum eodem comparatis. Validas subsistiam ei ꝓ-
prietatem subiae. ideo ꝫ posse efficere esse ꝓ se cum illas. n hoc va-
let, quia eae ꝓprietatibus, aliae supponunt ens ꝯpletam, in genere subs-
ali, aut accidentali, ut ē illas ꝓ in argumento adducuntur, et aliae ꝯb. ꝓ
hoies ꝯpletum supponunt, ideo esse ꝓ se, cui eo n efficiunt, ꝫ aliae tamen
ꝓprietates, n adveniunt rationis, cum non ꝯpletas, sed ipsam in suo
genere ꝯplent, et efficiunt, talis ē, subsistentia in subiis, materia in
accidentis. Sunt namque supponunt accidens, aut subiam in n rationis
ꝯpletam, n supponunt sed ꝯplent, in rationis tamen; ideo tam subsistentia
cum subiis, quam materia, cum accidente, esse ꝓ se ꝯplent.

Addo 2um quinque nisi una aliqua posse ei in alio.
Esse aut aliqua in alio 2o, tamquam in subiecto inhaesive,
ꝗ nisi soli accidentibus ꝯuenit, subiae ꝯtra repugnat, ut ī

docuimus. C. 1. d. 1. 2º mõ ẽ aliquid in alio, ut in subto inferiori, q pacto fõa mãlis ẽ in mã. 3º ẽ aliquid in alio, ut pars in toto: sic mã, et fõa in Petro, ut illius ptes. 4º ẽ aliquid in alio tanqũ nã in supposito alieno, ẽ ñ subsistit debitã, ut nã hũna ẽ in suppõ divino. 5º ẽ aliquid in alio, tanqũ in subto perfectiori, seu tanqũ in inferiori, q pacto nã cõis, ẽ in inferioribus de qq affirmatr. q ultimus mõs, ñ repugnat suppõ; ĩo illud cõvenit, imo a fortiori convenire debet, licet alioq repugnat supposito singulari, ẽ aliis mõis ẽ supposito cõi, ut infra dicemus; ñ enim repugnat suppõ cõi, qa eius suppõne cõe, sit de eõ inferioribus supponiti, a q põt abstrahi, et de q põt affirmari, nam hæc multiplicitas ibi ñ repugnabit. Alis dicitur.

Dicendum ẽ ẽ, pr̃intalem substantiam ẽ suppositũ, addens, tanqũ peculiarem proprietatem, sup entia sua, subsistentiam. Vtum merito dicitur substa pr̃intalis, dicitur sub se subjicitur. Hæc dõna ẽ expressa Boetij, initio predicamenti, cõm sequuntur cõitr cij. põ illius 1ª pars, qa suppositum, dicitur substa pr̃intalis cõpleta, incõicabilis, ut habet apud Mag. in 3. dt. 2. et apud D. Th. 3. p. q. 2. a. 3. At ei substa pr̃intali cõvenit hæc dicitio, ergo cõ ẽ suppositum. Ptr min. qa imprimis, cõ substa pr̃intalis ẽ cõpleta, ut põt, cum sit 1ª, aut 2ª substa. Deinde ẽ incõicabilis alteri, tanqũ subto inferiori, cum sola substa incõpleta, q hæc ñ ẽ substa pr̃intalis, sit in alio tanqũ in subto inferiori, ut sic. fõa. 2º ẽ incõicabilis substa pr̃intalis tanqũ pars toti, cum substa pr̃intalis totum sit, q pp excludimus cõm aquæ, q ñ ẽ vera suppositũ. Et ẽ excludimus fõam rãlem, qa cõponit ut pars, et ut fõa. 3º ẽ incõicabilis substa pr̃intalis, alteri suppõ divino, cum inferiori: si substa sit 2ª; si 1ª nang nulli cõicatr. ergo cõ substa pr̃intalis ẽ suppositũ.

Dices substam 2am ẽ pr̃intalem, nec posse ẽ suppositum, cum cõicetr 1ª substæ: Rñ cõ hanc cõicat suppõis inferiori; tanqũ subto perfectiori, ut jam attigi; ñ obstat suppõ, si fuerit 2ª substa, cõmune suppõ, qd ẽ 1ª substa, ẽ singulare quid obstat. Si cõ gras vn intelligam, sane cõicõe ñ denegari mõ suppositi. Rñ ratione ẽ qa suppositũ aliquod tale ẽ, ut sit cõi; sed de rõ eius cõis, ẽ qd cõicetr subto perfectiori;

qō de nō̄ suppositi nō̄ſ, erit, vel cōiuctō suppōi singlari: Et confirmo hoc amplius, argō ducto, ex hiſ, q̄ negaruot, ut aliqdū subiae ōpletae. Ye nang ōjſ admittunt, q̄nuiſ subiae ōpleme, ē 2ᵃ subiae, n̄ posi venire in ōpositiōne alicujusentis p̄te. 2ᵃ subiae ōpletae pōt venire in ōpositiōne alicujus entis p̄te, q̄c mō alioꝫ, q̄tiuedō in qd, ē ut toti: qō eō mō si supposita n̄ fuerit, n̄ aliqād inferiori, ē subiae p̄dicuꝫ, si tamen eō fuerit, cōicabili inferiori; nec, hoc erit ō nimo suppi, humanū illiuſ incōicabilitatiſ periret, q̄ suppō repugnat, et ōjſ subiae 2ᵃ p̄tāliſ sumat.

Colligere iam licet ex dictiſ, defiōnem illam p̄ēitalis subiae (subiae ē ens p̄ se subsistens) eē optimam, q̄ sive sumatᵘ in sū negativo, ē efficiat hunc sum: Subiae ē ens, q̄t n̄ ē in alio, nec ut pars in toto, nec ut p̄ā in subiecto informaᵗ, nec in alieno suppō: Sive sumatᵘ in sū positivo, q̄d valeat, subiae ē ens q̄ se subsistens, atq ē ens p̄cisive independens a ōibuſ illis tribuſ mōiſ p̄xie numeratiſ; semp tradidit p̄ p̄prietatem subiae, negaōne in 1ᵒ sū, aut positiōne in 2ᵒ, q̄ ōi, et semp subiae p̄ēitali ōuenit, ut p̄bavi, et p̄ter ōuenit soli, cum ōi subiae ōpleta, sit semp in alio, tanqam pars in toto, uniuſ eiiſ, et aliq̄ndo, ut in subiae infiōiſ. Sed defiōes, q̄ traduntᵘ p̄ p̄prietatem, q̄ oī, soli, semp ōuenit, sū p̄fectissimō descriptivae, ē hujusmōi defiō talis erit.

Sōt ed defiō ita sumi, ut sit aliquo mō ēcalis subiae p̄ēitalis, ad minus q̄ ēcaliſ erat subiae in eō illa (subiae ē ens p̄ se existens) q̄d ita fit, si illigendo defiōnem subiae p̄ēitalis positivae, subiae ē ens p̄ se subsistens, efficiat hunc sum; subiae p̄ēitalis ē ens q̄ se subsistens radicaliter aptitudinaliter: hoc ē, ēcae postulans subsistentiam, q̄t ēcale ē oī subiae p̄ēitali: Hāc ē p̄fecta ēcalis defiō, qae subiae p̄ēitalis, n̄ hēt p̄priam genuſ et diffēiae, ut ex dictiſ constat.

2ᵃ pars sec. et 2.q. petit, ōnam nō̄ conueniat subiae ēiq. hō; aut ēt, q̄ sit ōuenta 2ᵃᵉ subiae. Sunt hic hō, sive Petrus, et hoc al, sive Bucephalus, q̄ si conueniat 2ᵃᵉ subiae, dicunt subsīa defali,

et ... ..., aut dicant substantiam de concreto, et in obliquo quan-
dam concretum accidentale v.g. album, significat substantiam. Dicit in
recto formam, sive albedinem, connotat vero, et dicit in obliquo
substantiam, cum qua albedo conjungitur, sive concurrit. Ad illa quae
quis permittit 3o: 1o ... sumimus ... concretum, et abstractum
nomina; concretum ut v.g. homo, habet proprium significandi modum, significat
namque humanitatem, non solitarie, sed extensionem in supposito, et cum
eo ... . Abstractum vero est, habet simpliciter significandi modum
et ut ita dicam solitarium, v.g. humanitas, quod est nomen abstractum,
significat humanitatem, quae ... concretum, extra supposita omnia humana.
2m concreta substantialia differre ex modo suo ab abstractis, quod manifes-
tum est, cum suppositum constet, ex natura, et subsistentia, quae subsistentia mo-
datur, et ... , ... natura; et cum concreta substantialia, substantiam
involvant, quam abstracta substantialia nullo modo significant. Item
de ... communi ... applicata, de concretis, et abstractis
accidentalibus ... , si non se ... . 3m quod permittimus, quia
non ... in abstractis substantialibus, ... cum haec, substantiam
aliquo modo, non dicant; supervacaneum est quaerere, et substantiam de ... -
li dicunt, an de concreto. Solum quaeritur haec hujus quaestionis proprium, in
concretis substantialibus, tamquam primarium quoad 2am substantiam.

Primus dicendi ex tribus quos invenimus apud Th.
in hac materia est, ut Fonseca 5. Met. c. 8. q. 6.
s. 3., et c. 8. q. 1. s. 10. et q. 6. s. 1. et q. 7. s. 3. asserit hic
A. concreta 2am substantiam v.g. ..., aut homo, dicere de formali naturam
communem connotando substantiam singularem, sive singularem suppositum:
concreta vero 1am substantiam v.g. Petrus, aut Paulus, utrumque dicere de
formali, sive ... ; naturam videlicet humanam, et substantiam singularem,
sive suppositum. Fundamentum hujus sententiae est quia concreta 2am substantiam
non significant de formali, quod significant abstracta eandem substantiam. Sed
abstracta, ut vidimus, non possunt significare suppositum, de formali
sive substantiam, ergo nec concreta. Major in qua est difficultas probatur, quo-
niam si concreta 2arum substantiarum, de formali dicerent substantiam et
suppositum hoc non foret suppositum singulare, ut natura, quae de formali
dicunt singularis non est; sed foret suppositum commune, ut natura est communis: At
quod suppositum non potest esse commune, cum sit incommunicabile, et communi oppositum

scit ãdoijs qd ãrecta 2am subriam ut posit dicere de facti suppo-
siti, ut patet cõnotaduni tu singulare supposito. Altera pars (ru-
ing) sentia, de õmbus 1am subriam, nobisque sentit; ãdq enim ex-
plandae ē, in 3o qq dicendi in Dei quiõe. Haec resolutio nō pō
ca, ut infra videbimus, eadē argã, ē nijs q probant 1am sentias
dicere de facti subsiam singularem, et probant de 2a subriis in dicen-
to; sed ea ē efficacia, ē lis õrionibus et pō sentiã Fonsecae, q
ad õreta 1a subae qd et idē õbudent, quod õreta 2ae subae
maxime, cum falsu sit dictu Fonsecae, ad qd negandaē maj.
et cum pō negandae minor q deceditur, n' dari suppositio, ē subsi-
tiam uniret, cum nang nume, quod substias, posit sine aspiciu
rõne, in q conveniant õideraus. Sicut ut abstrahetur a subsistes
subsitiis, ut a multis Dei, abstrahimus Dei a multis ma-
teriis inferiorib. Hoc vo admisso, quidni dicitr, n' repugnare
subsitie abcaurit, sine superiori inferiori, cum hoc nullu ne-
rõ posit repugnari.

2 dicendi mij, qq valde probabile, tenet, õreta
subaliae, l' 1am subriam, ut deorij, l' 2am, ut hō,
dicere de facti naive substatim q cõnotare, subsistiam vō de
cõnotare. Hac ex citant Scotus in 3o dt n q. 3. Dei
1. dt 12. q. 1. S. ad quaesitum id. Cap. in 1o dt 4. q. 1.
a 1. ad 4m Moscolum. Furt. l. 10. met. S. 98. Mol.
1. p. q. 36. a. 4. d. 3. S. Sunt alidue. Suar. in met. d.
34. S. 5. n. 2; ē 1. tom. in 3. p. d. 3. S. 7. Vasq. 1. p. d. 161.
c. 4. n. 11. Ubi dicit omnia õreta subalia, alia õ
nõia õreta nãe, alia vō nõia cõnexiva pronae, 1a nõians
hō, at alt. 2a ut suppositum, suppositio, 1a qd dicet signa-
re facti naive, cõnotare subsistiam. 2a signare facti subsi-
tiam, cõnotare naivē, neutrae utrung dicere de facti, ē citabs,
idem repetit in 3. p. d. 166. c. 3. n. 14.

Pō 1a haec sentia, si humanitas sanctissima Dei Dm,
demitteretur a Verbo dino, ut pōt, ut maneret in
propria subsistentia creati, l' assumeretur a Patre, l' aliqua sentis, post-
quam demitteretur a filio, maneret tam, ut hō, sine id dō, ut
cõitt docent Thh, et precipue Suar. lo. Met. supra citato, et

Zaccli 1. p. e. 2. At si hō dicit de fāli substiām, n̄ pōt fine
manere id hō substiā iā variato, gō hō n̄ dicit de fāli
substiām, sed de ōnotato. prō min., de q ēē pōt dubitāō,
qdam variatiō aliquā fē ēali, iām tota ēā variat, ad
cujus ēē illa spectabat, gō ēenti suāli, n̄ dicit ēealiꝰ
substiām, si manet id hō. prō 2°. qā sit iā attigimꝰ
inbriꝰ principalij d via, d hoc salvari negat, si ēealiter, d
fāliter includat substiām gō ēentes suātiās n̄ dicunt de
fāli suppositū. prō min. qā substiā diuj. ad oēm substiām
collata, eē n̄ pōt, ... sit ex substiā diviꝰ Patris, Filij
d Spij Sancti, q conveniē n̄ conveniunt, cu substiā Suāna, aut
angelica, alias n̄ eē increatā infinitā, alias oppositū deut;
d certum d aliꝰ, qd ad creatā, d increatā finitū, d infinitū
nihil sit comune. prō 3°; Hic Deus, n̄ designata in parti
aliqua divinarū psonarū, n̄ dicit de fāli substiām Pris,
Filij, aut Spij Sancti; gō neq hic hō, dicet fāliter substiā
hūnām. ēeq a fortiori valet, qa min. aliud dari in substiā
filij, d nāe divinaꝰ d sitē mō substiā Patris, et Spij Sancti,
d nāe divinae, qm mō substiā hūnāe d nāe hūnāe;
cum substiā Dei, et nāe divinae, solam ratione distinguant,
modaliter vō dtqr mō divina opposita substiā. Et d certū
qm iā hic Deus ōsiderari pōt, mō mō ēē suspiciendi, qui
abstrahit, a ōibus psonis.

Interim, ēē probabilior mihi sit opposita sentia,
q defendit ōentes substiās dicere de fāli gāne
substiām, ut ōē primario convincunt, ut statim declarabo;
distuendam ēē sententia hujus oppij, et aliquot argām, q infrā ō
opposita sentia apponentur; Ad 1.m̄ sentij; ēēllo, in eu-
tibus de qq ... loquit, semp permanēi eundem hōēm,
nego vō probari, n̄ forte videlicet pmanere eund hōēm,
si hō de fāli dicat substiām. sed hanc ē, ut id pmaa-
neat hō, ut invariato sit semp fāā substiali, q d Sui-
pias pars ēēo, q qdiu manet, manet ead, illāt pdi-
ture id hō, q ead hūnitaq; id in ea ... semp manet id
fāā, gō &. Quemadmdū fieri pōt et stabilit, ut pij mēā ... q-

nia, sicuti mãe nihilominus, (sit) de eius õpositis imittaneo oïo, & nihilominus permaneat id hõ, unde stã, a q̃ prius erat eius, ipsumnata stituatur; sed aliquamaña et tñ nõ saltem eandem eë, eum sit mãe primigeniae, ut plurimdant subito, et paulatim effluant, advenientibus aliis de novo, substiãm rõ, in eventu ergo, dicitur mutatis, & aliam tã, eniquam substiã insurgere advenire, sõq. affirmus, nõ eë ejusd rõnis, de mãe, & de substiã. Quõ alterã eë id, qd de mãe opponitur, et illud ë separadam substiam, õ minore õnius stabilit, & ëcatre dicatur; Quoniam tñ dicitur minus stabilis, eis mãe, cum substiamis sit, & mãe realitas, q̃ in õposito nobilior, & stabilior ë: Quoniam ita mãe, minus stabilis dicitur eis stãe, cum solae stãe, mutãt, nõ ii abnoxiae, und sit stultam ëi õleqñ pñt illata,

Ad 2^m^ fateor dico substiam in eõ, nõ ëi rõ, nõ nimis imbi facta, sit nihilominus mãe substantem õplitudem vn^cam^ ëi posse, sicut in substiã spirituali, nõ assignetur ea nõ atogice, q̃ õvenit substiae in eoi, vegd dicatur de substiã creata, & increata, sicut tñ substia spirituali de solae creata substiae asserit, ut ex Cq. sec. õstabit: Nec officit unica substiae, atogica substiam, de pluribus dicatur rõne sui nis inchudant aliquid, qd ex aliis tõi atogam dit, q̃t sit in spibus spüs substiae, q̃ participant gnius summi substiae, in q̃ omnium õveniunt, cum tñ in ente, qd eiam includunt õveniat atogice. Eodem mõ q̃litates omnes in q̃lite õveniunt, cum tñ in ente, aut in accidente spurali atogice õveniant. Ad 3^m^ sequentium dico et hoc noiã Deus statis duo, cum qd signet õventionem; 1^m^ est substia Dei absoluta, cum q̃ nrõ mõ intelligidi 1º õcepit mãe divinae. 2^m^ est, triplex substiae relativae, cum q̃ nrõ et mõ intelligendi, 2^ario^ concepit mãe divinae. Õparat primario tñ, sui primariae substiae, cum q̃ concepit mãe divinae, nõ solatõ õmtaõ, et de stãli Deus dicit, tam nãe, eis substiam absolutam, q̃ una est, ut eius mãe: Comparat 2^ario^ tñ, sui substiae relativae, q̃ triplex est, cum q̃ in divinis plures õventio, parum refert, si dicat õmtaã; nam divinae procedit de õventis, in primariis tñ, sed q̃ õventiõ stãi; Et in hoc semp rõ est nrõe sentiã,

Q2 hoc nomẽ Deus n significatio nisi hý divinas subsistẽ relativas, sed ejus nomine intelligendi substantiam abstractam ... Dei, de fi-
li.

[illegible] dicendi modus, q probabilior apparet, docet concreta substantialia substantiæ completæ, sive sint concreta 1.ᵃ sive 2.ᵃ subsistẽ, dicere de formali, et naturam, et subsistentiam, cum q 2.ᵐ concipiunt, sed q idem est, dicere de formali, et naturam, et non connotare suppositum. Hæc sententia est Doct. ... q. 3. ... Q. ... hoc ubi, ubi naturam suam mentem declarat: de Deo, inquit, loquimur ... nobis concretis, ut significemus ejus substantiam, abstractis, ut significemus ejus simplicitatem &c. Supponit ergo Sanctus Doctor, quod in eo significant abstracta nomina, a concretis in divinis, et concretis substantialibus (de aliis non agit, quia nemo dubitat, quod dicant de formali) cum q non omnino concipiendi dictis concretis, formaliter dicant quidditatem abstracta naturæ formaliter dicunt, abstrahendo a subsistentia.

Q. et hæc sententia ... ... citatis, quamvis cum eas limitationes dicendi in 1. modo dicendi locuti fuimus: ... Christophori Gil lib. 2 ... 6 ... 1. ... Tom. q. 7. ad ... p. 3. ad 2.ᵃᵐ ... ad caput de subsistentia q. 1. a. 1. ... ... ut hanc primo indicationem ... et oppositam, ... agnoscerem. Antequam ad ... hac sententia ... accedam adhibeam ... de concretis substantiæ completæ, et ... Nam concreta substantiæ incompletæ, nec ..., ut ... materiata, et formati, quia ... concreta ... accidentia ... dicuntur ... in ... adjacentis, n dicunt de formali suppositum, sed de connotato.

1.ᵒ igitur ratio est, concreta accidentis. ... album, dicit de formali albedinem, et substantiam, cum q ... et ... ... connotet substantiam, quod concreta substantiæ ... dicit de formali naturam, et substantiam, cum q 1.ᵃ ... concipit ... admittitur a pluribus, inter quos fortasse est Suar. d. 85. s. 1. n. ... quia concretum ... formali significata, distinguitur ab abstracto, ... formali significati: sed abstractum significat de formali ... accidentalem, ergo concretum aliquid amplius de formali significabit, et cum hoc n sit substantia, erit in ... ...

ipsam magis intrinsecam est subiecto substantia, cum quo convenit, quam
accidenti videntia: sed videntia signatur de facili, ut convenit accidentis,
quo et substantia a convenit subiecti. Prob. maj. quoniam videntia,
est in ordine ad aliquid extrinsecum accidenti, nempe ad subiectum; substantia,
vero est in ordine ad aliquid subiecti intrinsecum, nempe ad ipsam
substantiam, ut magis intrinsecam est substantia subiecti, quam videntia
accidenti.

2a Ratio sic (sine hoc) affirmo de Deo, creatur est filius
Dei; sed non potest esse creator filius Dei, nisi hic homo de
facili dicat hoc suppositum Dei. Ergo concretus substantiae significant
de facili suppositum, sive substantiam. Maj. est certa, quia ille homo crea-
tur includit personam Verbi, est homo creatur est filius Dei. Prob.
min. quoniam hoc propositio (Deus est homo; et tale filius est Deus) sunt pro-
positiones [illegible], et [illegible] idem [illegible], et ex ipsa [illegible]
[illegible] magis [illegible]; sed non est [illegible], quia nec Deus dicit de facili
substantiam Verbi, quia supponit hoc propositio (Deus est homo) sed dicit de
facili substantiam absolutam, et commune tribus personis, et connotat sub-
stantiam Verbi: nec homo dicit de facili suppositum divinum quod supponit
illa propositio (homo est Deus) sed dicit de facili suppositum, quod est abs-
tractum a Verbo, et humano, quo illa 2a propositio (filius homo creatur est fi-
lius Dei (ex eo est [illegible], quasi hic homo) intenso [illegible], de facili di-
cit suppositum Dei.

3a ratio est. Substantia creata sumpta in concreto, in-
cludit facilius substantiam creatam. Ergo substantia creata
[illegible] in concreto includit facilius substantiam creatam. Dico sub-
stantiam creatam [illegible], quia haec familiariter [illegible] substantiae,
immo etiam substantiae [illegible], in eo [illegible] est quod sit in se substantia
[illegible] [illegible], ut [illegible] dixi initio huius [illegible]. [illegible]
[illegible] a [illegible] [illegible], ubi [illegible], quia Deitas, et Deus [illegible]
[illegible] [illegible] distinguuntur. [illegible], in est [illegible] abstractum, aliud
concretum: sed non [illegible], quia Deus includit facilius creatam substantiam
absolutam, communem tribus divinis personis: Deitas non [illegible]; quo con-
creta [illegible] includunt creatam substantiam, illam dicunt de facili,
ut [illegible] idem [illegible] de [illegible] [illegible] substantia creata.

Ultima ratio, [illegible] hanc sententiam [illegible] [illegible] [illegible],